

Презентація праці «Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник» історика Віктора Ідзя 16 липня 2021 року в Інститут Східної Європи». ©

16 липня 2021 року в Інституті Східної Європи відбулась обговорення розділу «Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник”» з наукової монографії історика Віктора Ідзя «Михайло Грушевський на шпальтах часописів українців Росії “Украинский Вестник” та “Украинская Жизнь” у першій чверті XX століття».

В науковому обговоренні праці історика Віктора Ідзя «Ідзя «Михайло Грушевський на шпальтах часописів українців Росії “Украинский Вестник” та “Украинская Жизнь” у першій чверті XX століття» взяли участь вчені, завідувачі відділами, професори Кафедри українознавства, члени редакційної ради та редколегії наукового журналу «Українознавець» Інституту Східної Європи, гості: українські історики, державознавці та краєзнавці...

Як було наголошено під час презентації, зокрема доктором наук з державного управління, професором Інституту Східної Європи Василем Пасічником: «...Праця віце-президента Академії Наук «Трипільська Цивілізація», академіка Міжнародної Академії Наук Євразії, академіка АНВШ України, доктора історичних наук, професора, засновника та директора Інституту Східної Європи та Кафедри українознавства Віктора Ідзя «Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник» з монографії «Михайло Грушевський на шпальтах часописів українців Росії “Украинский Вестник” та “Украинская Жизнь” у першій чверті XX століття», яка приурочена 20-літтю заснування Інституту Східної Європи, на глибоко-науковому фактичному матеріалі, які автор проаналізував з українських часописів в Росії, відтворюються моновідомі, а той призабуті сторінки діяльності історика-академіка Михайла Грушевського в Москві та Санкт-Петербурзі та його участь у організації українських друкованих органів “Украинский Вестник” та “Украинская Жизнь”. Особливу увагу автор звертає на дослідженні українського питання в Росії напрацьоване істориком Михайлом Грушевським в Москві та Санкт-Петербурзі, які зробили великий вклад у розвиток української політичної, державницької історичної та громадської думки. Зібраний науковий і фактологічний матеріал, сконцентрований в цій науковій праці «Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник» є унікальною джерельною базою у вивченні політичної історії в науковій спадщині першого президента Української держави, історика-академіка Михайла Грушевського наголосив у висновок виступу рецензент праці, доктор наук з державного управління, професор Кафедри європейської інтеграції Інституту державного управління Національної Академії державного управління при президенті України, професор відділу «Міжнародної громадянської співпраці» Інституту Східної Європи Василь Пасічник».

Нище подаємо розділ «Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник”» з наукової праці історика Віктора Ідзя яка найбільш яскраво розкриває проблему відновлення української державності у науковій творчості Михайла Грушевського.

Віктор Ідзьо

Михайло Грушевський - про українське питання в Росії в період I російської буржуазно-демократичної революції 1905-1906 на шпальтах журналу “Украинский Вестник”.©

Революційна пора I російської буржуазної революції була часом найактивнішої політико-наукової діяльності М.С.Грушевського в Росії. В період 1906-1907 років він написав понад 25 праць, які безпосередньо стосувалися українського руху в Росії. У своїй першій праці “Украинство в России его запросы и нужды” М.С.Грушевський наголошує, що одна із головних завдань звільнючоїся від рабства Росії, є з’ясування українського питання, наданням 30-ти мільйонному населенню Росії національно-культурної автономії. Пригнічення в Росії народів, та їх денаціоналізація, стає системою, їх політичної та громадської деморалізації. В числі лишених умов правильного розвитку і самооприділення, є і українці Росії. В нинішній тривожний час в Росії подавляються усілякі форми культурно-національного життя: українська вища освіта, школи, книги, журнали, газети. Уряд не має конкретної програми яка би ураховувала історичний розвиток українства в Росії. Оскільки не має української історичної концепції про становлення українства в Росії, то їх прохання не задовільняються та ігноруються. За таких обставин, російський уряд, який проводить щодо українців жорстоку політику асиміляції, не дає розвиватися українству. Таку жорстоку поведінку уряду, щодо українців в Росії, не можна ніде оскаржити. За таких умов, наголошував М.С.Грушевський, українці не мають в Росії перспективи національного розвитку. Український національний рух в Росії приречений на загибель. Сьогоднішнє звільнення Росії не може відбутися без з’ясування українського питання, яке повинно вирішуватися на найвищому державному рівні. Задоволення національно-культурних потреб українців в Росії це першорядне завдання російського уряду, передової російської інтелігенції[1,с.3-5].

Проблема яка сьогодні стоїть перед Росією, це покращення соціально-економічно та політичного ладу. Росія імперія народів - повинна перетворитися в багатокультурну країну, де українці зможуть в повній мірі, задовільняти свої національно-культурні потреби. Сама держава повинна давати можливості за своєю підтримкою оскаржувати становище українства в Росії. Однак ми бачимо, що сьогодні представники прогресивної Росії не далеко відійшли в поглядах щодо українського питання, від представників офіційної Росії. Українська інтелігенція в Росії не може самовиражатися в Державній Думі, широкому науковому середовищі, пресі. Російська державність не дає їм такої можливості. Отримавши певні демократичні свободи Росія, однак, не розвиває самобутність українців їх наукові, культурні, освітні організації, вона не бере на себе зобов'язання хоча би симпатією підтримувати прояви української національної свідомості. Нерозуміння українських національних запитів, зневага українства, веде до відновлення великодержавних, шовіністичних настроїв в російському суспільстві. На сьогоднішньому етапі, коли Росія демократизується це просто злочин. Якщо Росія прогресивна не підтримає українську інтелігенцію, не потягне за собою на буксирі, то самобутність українського мислення зникне в Росії, що може згубити саму Росія, адже українська культура в усі віки підтримувала російську культуру своє архаїчною слов'янською самобутністю. Росія створена, як велика держава енергією українського таланту, науки та культури. Повага росіян до усього українського відновить довіру українців до росіян[2,с.1-5].

Зауважимо, що до часу російської революції 1905 року, українці в Росії не мали права висловлювати свої думки по питаннях потреб українського народу і тільки перша Дума дала можливість українцям поставити перед російським урядом українське питання. Українська інтелігенція була однією з перших, що включилася в політичне визволення Росії. Українці своєю участю в російському революційному русі принесли російському суспільству велику користь натомість не отримали ніякої доброзичливості для задоволення своїх національно-культурних потреб. Український рух в силу вільнолюбивих традицій, опинився в тяжкому стані в Росії і сьогодні стає опозиційним до розгулу російської бюрократії. Основи старого режиму в Росії залишаються, вони запущені і гниють. Українство бачить неспроможність Росії вирішити українське питання. Вона повторює заборони і гоніння на українську думку, закликає консервативні кола до боротьби з ним, що не робить честі новій Росії, яка тягнеться до демократії[3, с.2-3].

Та нехтувати усім цим не можна. Серед народностей Росії, українці по чисельності після росіян, займають друге місце. Таким чином українці займають перше місце серед недержавних націй, а українському питанню належить перше місце серед усіх національностей Росії. Замість того, щоб з'ясовувати його, російський уряд проводить асиміляцію українців. Діяльність українських організацій в Росії стає просто неможливою. Починається відновлення по забороні української мови, культури, друкованого слова. Жорстоке знищення українського національного життя в Росії доходить до того, що стародавня українська мова в Росії вважається "наречіем" російської мови. Доля національного розвитку українців в Росії поставлена в ситуацію просто безвихідну. В результаті упадку української культури в Росії убогою стала сама Росія, вона лишає себе права бути багатокультурною слов'янською державою. В цей час Росія в усьому українському вбачає сепаратизм і тому за таких умов українська культура в Росії не має національно-культурних ознак[4,с.12-41].

Однак не дивлячись на такі заборони український національний рух в Росії існував. Особливо він почав проявлятися і консолідуватися в XIX столітті по забороні російською владою української мови та культури. В цей час в іншій формі він переміщується в столичні міста Росії: Петербург і Москву, де існує і групується навколо журналу Основа (1861-1862). Однак активний період функціонування українського національного руху в Росії продовжується недовго, після заборони української культури в 70-80 роках XIX століття українська національна справа в Росії була заборонена до 1905 року. У цей прошарок часу вона звучала в російському суспільстві, як "сепаратизм", "українофільство", "мазепинство" і звичайно не мало розвитку[5,с.2-3; с.42-54].

Збереження такої традиції нічого не давало Росії, однак вона вирішила залишатися і в демократичному порядку "душительницею" національних меншин і в першу чергу українців. При такій ситуації розвивати українське національне життя в Росії стало просто неможливим. Однак українська справа жевріла, а інколи яскраво проявлялася і тому створити шляхом репресій монолітну російську культуру, затискуючи українську, стало неможливо. Тому вищі кола суспільства обговорювали цю проблему. Більш демократично настроєні урядовці вважали, що шлях у Росії є один-широко розпочати впровадження національно-культурно-територіальної автономії із збереженням національних прав народностей на їх етнічних територіях і територіях компактного проживання[6,с.1-2; с.55-67].

Таким чином ідея національно-культурної автономії появилася в проектах з 1900-1905 років була легалізована з трибуни першого парламенту Росії. Національне питання стало з новою силою актуальним. Перша Дума вперше звернула увагу на необхідності розробки національної програми в Росії, тому нові закони, які бажала видати Дума, повинні були задовільняти національні території, яким Дума бажала надати ширші повноваження. За українським народом Дума теж намагалася закріпити статус культурно-національної автономії в якій можна було розвивати традиції української національної освіти, наукові та культурні традиції. Закон зобов'язувався не попірати національні права, мову, літературу, культуру, самобутність економічного розвитку. Однак закон, як і вимоги українців, залишились на папері[7,с.68-80; с.1-2].

Однак питання було підняте, хоча російський уряд не бажав брати його до уваги. За таких обставин навіть виник "Союз автономістів-федералістів", який поставив за мету фактично надати рівні права всім

національностям Росії. Союз автономістів-федералістів переконував суспільство, що реально здійснить і впровадить в життя закон про культурно-національну автономію, який урівняє права всіх народів, що проживають на широких просторах Росії[8,с.81-86;с.1-2].

В з'ясуванні національно-територіального питання прийняли участь і українці, які повважали, що у вирішенні українського питання в Росії слід наголошувати на історичному праві, яке вони мали до політичної унії з Росією. Українські вольності були знищені насильницьким шляхом і усі державні норми, які мала Україна за Богдана Хмельницького повинні Росією бути відновлені. На територіях самої ж Росії, де компактно проживають українці, слід створити культурно-національні автономії. У своїх вимогах до російського уряду українці настоювали на федеративному улаштуванні Росії. В першу чергу українцям в російських регіонах, де вони компактно проживають, необхідно дозволити навчання на національній мові, випускати на національній мові підручники, книги, журнали, газети[9,с.86-92,с.1-2].

Однак в цей же час, коли в російському суспільстві бродили прогресивні ідеї, які виголошувалися із законно обраної народами Думи, російський журнал "Сын Отчества" об'явив війну думкам українофілів. В передовій статті він наголошував, що дати українофілам вільно впроваджувати свої ідеї на українській мові на всій території Російської імперії, надання їм повноцінного отримання освіти в тому числі і вищої, задовільнити їх культурні потреби, означало б, організувати український сепаратизм в Росії за російські гроші. А якщо врахувати, що українофілам будуть помагати "польсько-австрійські інтригани", то від великої слов'янської ідеї, як і держави Росії, не залишається нічого[10,с.2-3].

М.Грушевський зауважуючи, звернув увагу, що редакція часопису наголосила: "українофілам, якщо навіть дати культурно-національну автономію навіть в далекій російській губернії, вони і там організують сепаратизм. Бажано, щоб українофіли в Росії завжди жевріли і ніколи не просочувалися в широкі народні маси, особливо в столичні центри[11,с.93-100].

Однак ці прогнівші постулати, які були проголошені найреакційнішими колами російського суспільства не змогли поступово змінювати саме суспільство в революційній порі. В Литві і Польщі в школах почали вводити свої національні мови. В цей же час українці Росії висунули до уряду вимогу відмінити заборону на функціонування української мови[12,с.12-13].

В Росії наукові кола розуміли, що в Україні є потреба не тільки впровадження української мови в школах, але й в широких колах українського суспільства. У записці "Нужды украинской школы", яка була прийнята на честь вшанування Т.Г.Шевченка в Києві університетом було направлено звернення до міністрів відносно правильності рішення про зняття заборони по відношенню до української мови. Харківський університет відповідаючи на запитання комітету міністрів, звернув увагу на необхідності введення навчання, українського читання і письма в початкових школах українських губерній в зв'язку нерозумінням українських дітей російської мови. Цілком зрозуміло, що викладання української мови в школах вищих типів, являється логічним розвитком цієї необхідності[13,с.101-103].

Таким чином дискусія по українському питанню в Росії розпочалась. В цей же час, якщо вірити свідченням прогресивної верхівки російського суспільства, пройшло пом'яшення умов функціонування українців в Росії. Однак реакціонери повважали, що українці, які отримали право на функціонування української мови повинні ще доказати свою життєздатність до свідомого культурно-національного життя[14,с.104-106].

При усіх перепетях комітет міністрів, як бачимо з доповідної міністра народної освіти, приступив до обговорення способів виконання "Указу від 12 грудня 1905 року Про відміну постанови про переслідування української мови, українських друкованих органів, які були введені в 1876 і в 1881 роках, згідно яких заборонялось друкування і видання творів українською мовою". Ці ранішні заборони, на думку комітету міністрів, були прийняті внаслідок розвитку українофільства, яке як політичний рух, так і в літературному вигляді ставило завдання політичного відокремлення України від Росії. Комітет, однак, прийшов до висновку, що українофільський рух, як і інші українофільські установи, які раніше лякали російський уряд, не уособлює собою ніякої небезпеки для Росії. Разом з тим, заборона української мови, культури серед українського населення, утруднює поширення серед українського населення корисних повідомлень шляхом не видань книжок українською мовою, що не дає швидкого росту культурного рівня українського населення. Можна надіятися, що комітет міністрів, не бачачи ніякої безпеки від українського слова, розуміючи скоїне зло, яке зробила російська влада внаслідок заборони української мови, вирішив відмінити постанови про заборону української мови. Однак комітет міністрів не впевнився у достовірності свого рішення і тому вирішив попередньо до остаточного рішення зібрати інформацію по цьому питанню. На цей раз комітет міністрів звернувся за інформацією не від фахівців таких як Котков, Юзефович, та інші, які ініціювали заборону української мови в 1863-1881 роках, а до науковців з Російської імператорської академії наук. Дослідження академії наук в обширному звіті показали: "що існуюча російська літературна мова є виключно мова великоруська. В цей же час українці мають свою літературну мову, яка задовільняє національні потреби української народності". Особливу увагу комітет міністрів звернув на той факт, що заборона української мови і літератури повністю розірвали стосунки українців з росіянами і з російською літературною мовою зокрема, оскільки українці побачили в російській мові, літературі та культурі гнобителку української культури, мови та літератури. Вся важкість заборони української культури привело до того, що інтелектуальна діяльність українського народу була перенесена за кордон в Австрійську імперію в

Відень і її складову частину, Галичину, де український рух зайняв проти Росії, російської культури ворожу позицію.

Вчені Харківського університету, які були задіяні в “мовному проекті” комітету міністрів, вказали на необхідність відмінити заборону української мови. Отже усі рекомендації були переконливими і українці думали, що вже 31 травня 1905 року комітет міністрів об’явить про відміну постанов про заборону української мови. Однак комітет міністрів не зробив цього і через три місяці. Міністерство тільки заявило, що питання про відміну на заборону української мови та культури відкладено до кращих часів... Таким чином російська влада залишилась глухою до широких багатомільйонних мас українського суспільства та її інтелігенції[15,с.107-111].

Отже після обговорення питання “про відміну заборони на українську мову”, комітет міністрів, не наважився відмінити постанову введenu міністром Валуєвим в 1863 році і закон 1876 році “про заборону української мови”. Таким чином в 1905 році Росія, навіть внаслідок революційного піднесення і певної демократизації, ще не була готовою признати право українського народу на задоволення його мовних та культурних потреб, що застало українців включитися в боротьбу за свої права і за умови неможливості розвивати в Росії свої наукові, культурні, освітні та політичні інститути перенести своє національне життя в Галичину. Дикість офіційної Росії по відношенню до української культури, наголошує М.Грушевський, зворушує українців, заставляє їх вишукувати методи в боротьбі за свої права проти російського самодержавства. Домагання українців повернути їм свою мову, культуру закінчилось тим, що новий російський уряд відніс українців до “іногородців”, а українську мову до “іногородних мов”[16,с.112-114;с.1-2].

Така ситуація в Росії застала український народ енергію національного, культурного та політичного життя перенести за межі Росії в український Львів, який в 1900-1905 роках стає українським П’ємонт. Уже після заборони української літератури в Росії в 1863 році багато українських письменників входять в тісні стосунки з представниками українського відродження в Галичині, приймаючи участь в галицькому культурному, літературному та науковому житті. Така значна інтеграція українських письменників Росії у галицько-українське культурне життя після 1876 року, може говорити про те, що Галичина стала для них єдиним осередком задоволення національних та культурних потреб. Без сумніву, Австрійська імперія, була набагато прогресивнішою Центрально-Європейською монархією, ніж тюрма народів - Російська імперія. За таких умов українські видання Галичини, в яких друкувала свої твори українська еліта Росії, були “надзвичайним указом заборонені в Росії”. Все, що носило на обкладинці назву “ український” аж до етнографічних та археографічних матеріалів, навчальні посібники для дітей, були заборонені. Виявлена література вилучалась поліцією, а винуватці карались штрафами. Таким чином Росія намагалась за будь-яку ціну паралізувати вплив галицького українства на розвиток національно-культурних інститутів українців в Росії. Факти джерел, яскраво доказують, що в цей час з’єднуються зусилля українців австрійських та російських, для пробудження свідомості українського народу і відродження України. Зусилля покладається на те, щоби зняти заборону на культурне життя українців в самій Росії, щоб з’єднати в одну інфраструктуру національно-культурне життя українського народу, розділеного свавіллям імперій[17,с.115-120,с.1-2].

В цей же час в самій Росії уряд дозволив задовільняти свої національно-культурні потреби фінам та полякам, а 30-ти мільйонному українському народу, російський уряд, не дав права на задоволення своїх національно-культурних потреб. М.С.Грушевський вважав, що російський уряд все робив для знищення українського народу, однак отримував від свого завзяття та надхнення поразку за поразкою[18, с.121-131].

Така поразка російським урядом була отримана тому, що український народ належить до категорій народів, який головним чином складався із селянства, яке веде землеробський спосіб життя із багатівіковим сталим місцепроживанням. Український народ за багатівікову історію свого проживання виробив еманітет до чужорідних культур: скіфської, хозарської, половецької і в останні століття до російської. За тисячоліття українських народ притерпів всякі недолі чужого гноблення, однак такого, як російське, що бажало відібрати саму мову, та культуру не було. Тому своїм пасивним буттям український народ вперто боровся за своє національне існування проти російського віроломства[19,с.132-140].

Раннє припинення державного життя в XIV столітті і відновлення його в XVII столітті навчило український народ жити самобутнім українським життям під польським, російським чужоземним ігом, не втрачаючи свого національного обличчя. Іноземний політичний елемент польський, опанувавши політично над Україною, зовсім не звертав увагу на побут і землеробську культуру українців, що дало можливість зберегти економічний, політичний потенціал українського народу. І тільки російська великодержавна машина звернула увагу на необхідність заборонити українську національну культуру, мову, що було найбільшим злочином Росії проти українського народу. Цей злочин у тому чи іншому вигляді продовжується до сьогоднішнього дня і якому немає кінці і краю як і моралі...[20,с.141-145].

При усіх відчайдушних стараннях на початку XX століття, що добитись у цих питаннях українцям від уряду, було неможливо. Нова генерація українців відчайдушно боролася за свої національні, культурні, а згодом державні права. Стародавня українська державність, яка жила самостійним політичним життям з X по XIV століття, зуміла витворити такі високо-моральні, духовні, та культурні, економічні та політичні цінності, наголошував М.Грушевський, що послідуєча політична ситуація українського народу, політичні гоніння, не дозволило українському народу розчинитися в великій масі “окультурненого ним же фіно-угорсько-литовського

масиву”. Сьогодні, коли приходить в Росії “Кінець Гетто”, наголошує М.С.Грушевський, українці отримують певні загально-європейські свободи. Українська національна еліта з новою силою піднімає в Росії українське питання[21,с1-2].

Характерно, що однією із перших вимог української еліти, було введення в школах української мови та літератури, а в університетах українських кафедр. Однак це питання вдалося українцям вирішити тільки в Австрійській Галичині, де у Львівському університеті в 90-ті роки були відкриті українські кафедри. В цей же час в Росії, вчена рада Одеського університету затвердила введення в університеті курсів предметів: української мови, літератури, історії та географії України. Харківський університет в 1906 –1907 роках поставив питання про відкриття українського історико-філологічного факультету. Однак, далі постановки питання, проблема з місця не зрушилась. Українська наука, як висловився М.Грушевський, не запанувала в наукових установах Росії[22,с.147-194].

В цей же час в Австрії, в Галичині уже в 1848 році Львівський університет мав для українських національно-культурних потреб богословсько-філософський факультет, де українські професори читали лекції українською мовою. У 1849 році у Львівському університеті було створено кафедру української мови. В 1860 році кафедру української мови було створено в Краківському університеті. В 1871 році імператор Австрійської імперії видав указ, що Львівський університет повинен готувати фахівців з української мови та літератури. В 1880 році юридичний факультет Львівського університету мав уже кафедру української мови. Таке підґрунтя дало можливість в 1871-1874 роках українцям Австрійської імперії сформулювати свій український національний університет, що неспромоглися українці в Росії внаслідок терору над українськими науковцями російської державно-поліцейської машини до сьогоднішнього дня...[23,с.195-264].

В цей же час М.Грушевський появився в Петербурзі і взяв участь в дебатах з урядом української парламентської фракції і участь у роботі українського політичного клубу. Поява і виступи М.Грушевського в Петербурзі занепокоїли царський уряд. В своїх доповідях М.Грушевський наголошував, що суспільний і культурний український рух в Росії повинен підтримувати зв'язки з австрійською Україною і поклавшись на власні сили підтримати ріст свідомості українців в Росії. У галицьких українців і російських українців - одне завдання, боротьба за єдність України і сьогодні ці дві гілки українського народу повинні об'єднати зусилля для спільної мети...[24,с.265-277].

Власне ці головні завдання, для діяльності українців в Росії, виложені М.С.Грушевським, послугували як програмний документ в продовж всієї діяльності українських організації революційної доби 1905-1907 років.

У висновок нашого дослідження зауважимо, що така позиція М.С.Грушевського, “ по українському питанню в Росії”, залишалася до часу до поки буржуазно-демократична революція в Росії в 1905-1907 роках не пішла на спад, за яким наступила реакція, розправи з усім вільним українським словом. Тільки тоді він зрозумів в докорінній незмінності політичних стремлінь Росії, однак ця його позиція, як і подальша літературно-наукова в Санкт-Петербурзі та Москві, виложена вище, потребує подальшого дослідження...[25,с.46-67; 616-639].

Список використаних джерел та літератури:

- 1.Грушевский М. Украинство в России его запросы и нужды. – Спб., 1906.
- 2.Грушевский М. Против течения. – Спб.,1907.
- 3.Грушевский М. Задачи Украинского Вестника. Украинский Вестник. – Спб., 1906. – №11, 2 августа.
- 4.Грушевский М. Освобождение России и украинский вопрос. – Спб.,1907.
- 5.Грушевский М. Политической общественной украинской мысли в XIX столетии". Украинский Вестник. – Спб.,1906. – №9, 16 июля.
- Грушевский М. Освобождение России и украинский вопрос. – Спб.,1907.
- 6.Грушевский М. Поточные дела.Украинский Вестник. – Спб.,1906. – №3, 4 июня, с.1-2.
- Грушевский М. Единство или распадение. – Спб.,1907.
7. Грушевский М. Наши требования. – Спб.,1907.
- Грушевский М. Национальный вопрос и автономия. Украинский Вестник. – Спб.,1906. –№1, 21 мая, с.1-2.
8. Грушевский М.О зрелости и незрелости. – Спб.,1907.
- Грушевский М. О зрелости и незрелости. Украинский Вестник. – Спб.,1906. – №4, 11 мая.
9. Грушевский М. Наши требования. – Спб.,1907. – С.86-92.
- Грушевский М. Наши требования.Украинский Вестник. – Спб.,1906. – №5. 18 июня.
- 10.Грушевский М. Сын Отечества. – Спб.,1905. – №50.14 апреля.
- 11.Грушевский М. Формы и факты. – Спб.,1907.
- 12.Грушевский М. Императорская академия Наук об отмене стеснений малорусского печатного слова. – Спб., 1905.
- 13.Грушевский М. Равною мерою. – Спб.,1907.
- 14.Грушевский М. К злобе дня. – Спб.,1907.
- 15.Грушевский М. Освобождение России и Украинский вопрос. – Спб.,1907.
- 16.Грушевський М. Позорной памяти. – Спб.,1907.
- Грушевский М.Украинский Вестник. – Спб., 1906. – №1, 21 мая.

17. Грушевский М. Украинский Пьемонт. – Спб., 1907.

Грушевский М. Украинский Вестник. – Спб., 1906. – №2, 28 мая.

18. Грушевский М. Конституційне питання українства в Росії. – Літературно-Науковий Вісник, 1905.

Грушевский М. На конституционные темы. – Спб., 1907.

19. Грушевский М. Вопрос дня. Аграрные перспективы. – Спб., 1907.

20. Грушевский М. Национальные моменты в аграрном вопросе. – Спб., 1907.

21. Грушевский М. Конец Гетто. Спб. 1907, с. 146-148. Украинский Вестник. – Спб., 1906. – №7, 2 июля.

22. Грушевский М. Вопрос об украинских кафедрах и нужды украинской науки. – Спб., 1907.

23. Грушевский М. Из польско-украинских отношений Галиции. – Спб., 1907.

24. Грушевский М. Встревоженный муравейник. – Спб., 1907.

25. Ідзьо В. “Украинская жизнь” - культурний, науково-просвітницький, політичний орган українців Москви та Росії 1912-1917 років (80-літтю з дня припинення присвячується (1917-1997). Історико-Філологічний Вісник Українського Українського Інституту. – М., 1997. – Т. I.

Russen uber Rusland. Ein Sammelwerk, herausgegeben von. Josef Melnik. – Frankfurt, 1906.

Віктор Ідзьо

Михайло Грушевський

на шпальтах часописів українців Росії
у першій чверті XX століття

